

Sihirli Kardeşim

Ödülü Ben Kaptım

ANNE MAZER

8 YAŞ +

Mabel

- ✓ SAÇLARI ATKUYRULUĞU
- ✓ KALEMLERİ YEPYENİ
- ✓ ÇANTASINDA ÖĞRETMENE VERECEĞİ BİR ELMA VAR
- ✓ ÜÇÜNCÜ SINIF ÖĞRENCİSİ OLMAYA HAZIR

Violet

- ✓ DAĞINIK, KIVRIK SAÇLAR
- ✓ YENİ ALINAN BOYA KALEMLERİ KIRILMIŞ
- ✓ ÇANTASINDA KURABIYE KIRINTILARI VAR
- ✓ ANAOKULUNA GİTMEMEYE HAZIR DEĞİL

Mabel, her yıl okulun ilk günü âdeta bir yıldız gibi parlar. Her şeyi planlar ve oldukça titizdir. Hiçbir öğrenci bu konuda onunla boy ölçüşemez. Ama bu yıl işler biraz daha farklı. Çünkü küçük kız kardeşi Violet anaokuluna başlıyor.

Sınıfları aynı koridorda olduğu için Mabel her şeyin kolay olacağını düşünür. Ancak göz ardı edilemeyen çok önemli bir ayrıntı vardır: Violet'ın sihir gücü...

Hem kız kardeşini kontrol altında tutmak, hem de örnek bir öğrenci olmak Mabel'in düşündüğü kadar kolay olacak mıdır?

ISBN 978-975-21-1247-6

9 789752 112476

*Susan Weber Tranchina ve
üçüncü sınıf öğrencilerine...*

KİTABIN ORJİNAL ADI

SISTER MAGIC
MABEL MAKES THE GRADE

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

DÜZELTİ

AYŞEGÜL DURSUN

BASKI

1. BASIM/AĞUSTOS 2010/İSTANBUL
2. BASIM/MART 2014/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1247 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika Nu.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Ödülü Ben Kaptım

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları

ABBY HAYES'İN NEŞELİ GÜNLERİ DİZİSİ

1. HER BULUTTA BİR ÇİZGİ VARDIR
2. ABBY'NİN BAĞIMSIZLIK BİLDİRGESİ
3. YILDIZLARA UZANMAK
4. PATENLERİ TAKIN, GEZMEYE GİDİYORUZ
5. SIÇRAMADAN ÖNCE ÖNÜNE BAK

SİHİRLİ KARDEŞİM DİZİSİ

1. KARDEŞİMİN BAŞI DERTTE
2. KARDEŞİM BU KEZ ÇILDIRDI
3. ÖDÜLÜ BEN KAPTIM
4. KARDEŞİM ÇİZMEYİ AŞTI

Birinci Bölüm

Okulun ilk günüydü. Mabel (Mebıl) elinde uzun bir listeyle odasında ayakta duruyordu. Maddeleri okuyup yapılanları işaretliyordu.

“Yeni kâğıtlar, yeni dosyalar, yeni silgiler, yeni sırt çantası. Tamam.” dedi.

“Alfabetik sıraya göre listelenmiş, yaz boyunca okunan kitaplar. Tamam.” dedi.

“Yeni kalem kutusunun içinde renklerine göre dizilmiş, ucu açılmış kalemler. Yeni pastel boya kutusu. Tamam.” dedi.

“Yaz Tatilinde Ne Yaptım’, birinci, ikinci ve üçüncü bölümler. Tamam.”

“Saç tarandı ve arkadan kurdeleyle bağlandı. Yüz yıkandı. Tırnaklar kesildi. Dişler fırçalandı. Tamam.”

“Beyaz gömlek, pilili ekose etek. Tamam. Temiz iç çamaşırları. Tamam.”

Memnuniyetle içini çekti.

Mabel diğer her şeye hazır olduğu gibi, üçüncü sınıfa başlamak için de hazırdı.

Bu sene, sınıf öğretmeni Bayan Worthing (Vorthing)’di. Bayan Worthing, çok fazla ev ödevi veren, eski kafalı, sert bir öğretmendi. Öğrencilerinden güzel davranışlar ve saygı beklerdi.

Mabel, Bayan Worthing’in yüksek not vermediğini duymuştu, ama ondan bu sene iyi bir karne almaya kararlıydı.

Mabel, bu sene sadece “A”lar almakla kalmayacak; gayreti, yardımseverliği ve tavırları için “E”ler almaya da çalışacaktı.

“E” mükemmel anlamına geliyordu.

Mabel, sınıfın en iyi öğrencisi olmaya kararlıydı.

Kapı açıldı ve içeri Mabel’in küçük kız kardeşi Violet (Vaylıt) girdi.

“Anaokuluna gitmek için giyindim.” dedi.

Mabel şaşkınlıkla ona baktı.

Violet, yeşil puantiyeli bir gömlek, deniz mavisi pantolon, pembe çoraplar ve mavi bağcıkları olan turuncu renkli bir spor ayakkabı giymişti.

Saçları arkaya doğru değil, öne doğru taranmıştı.

Tırnaklarının yarısı parlak turuncu, yarısı da parlak mor ojeyle boyanmıştı.

Violet, bu hâliyle, parlak renkli şeker torbalarına benziyordu. Ya da patlamış keçeli kalem paketi gibiydi.

Ve Mabel'in okula Violet'la birlikte yürümesi gerekiyordu.

Mabel saatine baktı. Violet'ın üzerini değiştirmesi için hâlâ vakti vardı.

Mabel, "Başka bir gömlek seçmene yardım edeyim mi?" diye sordu.

Violet, "Ben bu gömleği seviyorum." dedi. "Bu çok güzel."

Mabel, "Belki daha sade bir spor ayakkabı giyebilirsin." diye öneride bulundu. "Çok hoş görüneceğinden eminim."

Violet, "Sanmıyorum." dedi.

Mabel sevimli bir ifadeyle, "Pantolonunla uyum sağlaması için mavi çoraba ne dersin?" diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Violet başını hayır anlamında iki yana salladı.

Mabel içinden ona kadar saydı. Sonra eline tarağını aldı.

"Saçlarını düzeltmeme ne dersin? Arkası biraz karışmış." Mabel, kız kardeşine yaklaştı. "Karman çorman saçlar istemezsin, öyle değil mi?"

Violet, "Karışık saçlar iyidir." diye ısrar etti.

Mabel kızgınlıkla, "Of, boş ver." dedi. Tarağını masanın üzerine fırlattı.

İki kız kardeş aşağı indi.

Anneleri oturma odasında bekliyordu. Bir elinde dijital fotoğraf makinesi, diğer elinde ise bir tomar kâğıt mendil vardı.

"Bugün, Violet'ın anaokulunda ilk günü." dedi. Gürültülü bir şekilde burnunu sildi. "Bebeğim büyüdü."

Ödülü Ben Kaptım

Violet hoplayıp zıplıyordu. “Ben beş yaşındayım!” diye bağırdı. “Ben büyüdüm!”

Anneleri, “İkinizle de gurur duyuyorum.” diye devam etti. “Mabel, sen kesinlikle mükemmelsin.”

Mabel’in yüzü sevinçten parlıyordu. En iyi olmak için çok çalışıyordu.

“Ve Violet, sen çok *tatlı* görünüyorsun!”

Mabel içini çekti. Violet hiçbir şey için uğraşmıyordu. Canı ne isterse onu yapıyordu.

Ve tatlı mı?

Bu, Mabel’in Violet’ı tarif etmek için kullanacağı kelimeler arasında değildi.

Küçük kız kardeşini düşündüğünde, aklına gelen kelimeler; *dağınık, gürültücü, rahatsız edici* ve *çılgın* idi.

Anneleri, Violet’ın birkaç fotoğrafını çektikten sonra burnunu silmek için ara verdi.

Sonra dijital fotoğraf makinesini yeniden eline alıp, Mabel’a doğru çevirdi.

“Gülümse!” dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bugün okulun ilk günü!”

Mabel, annesi için mutlu görünmeye çalıştı.

Mabel okulu seviyordu. Ama bu sene Violet da onunla birlikte okula gidecekti.

Mabel, tıpkı pastel boya kutusu gibi görünen biriyle okula kadar yürümek zorundaydı.

Ayrıca, Violet insanların sözlerini kesiyordu, onlara tuhaf şeyler söylüyordu ve onlara dinlemiyordu.

Bir de... Violet sihir yapıyordu.

Mabel özellikle de okulun ilk gününde bunu düşünmek istemiyordu.

Violet’in sihir yeteneğini ait olduğu yerde –bir sır olarak evde, odasında ve karanlıkta– bırakmasını umut ediyordu.

Mabel, acaba Violet, kardeşim değilmiş gibi davranabilir miyim, diye düşündü.

Mabel üçüncü sınıfa hazırdı, ama Violet’la beraber okula gitmeye hazır değildi.

İkinci Bölüm

Evlerinin önündeki merdivenlerden aşağı inerlerken Mabel, "Sana öğrettiğim kuralları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Violet, "Kurallar mı? Kuralları biliyorum." dedi. "Yemeklerden sonra dişlerini fırçala. Tabagındaki her şeyi ye. İnsanlara yiyecek atma."

"Bunlar uymamız gereken görgü kuralları, Violet. Ben okul kurallarından bahsediyorum."

Violet dudaklarını ısırды. "Ah, oyuncaklarını paylaşmalısın mı?"

Mabel, "Tabii ki." dedi. "Başka kural biliyor musun?"

"A, B'yi söyle, lütfen!"

Mabel, "A, B, C," diyerek onu düzeltti. "Ve bu bir kural değil Violet, bu bir *bilgi*."

Ödülü Ben Kaptım

Violet alçak sesle, "Off!" dedi. Mabel'ın elini tuttu. "Anaokulu zor mu?"

Mabel, "Hayır, Violet." dedi. "Anaokulu hiçbir zaman zor değildir."

Mabel, güven verici bir şekilde kız kardeşinin elini okşadı. Violet, okulun ilk gününden korkan küçük bir kızdı.

Mabel, "Her şey iyi olacak." dedi.

Violet rahatlamış görünüyordu.

Mabel, "Unutma." dedi. "Dersin başladığını belirten bir zil çalacak, o zaman kapının önünde sıraya gir. Tuvalete gitmek

için izin iste. Konuşmak istediğin zaman parmağını kaldır.”

Violet, “Tuvalet çalınca sıraya gir.” diye tekrar etti. “Zil izin alınca kapıyı kaldır.”

Mabel içini çekti. “Sadece öğretmenin Bay Bland (Bilent)’i dinle. Bilmen gereken her şeyi o sana anlatır.”

Violet, “Dinlerim.” diyerek söz verdi.

“İyi.” Mabel derin bir nefes aldı ve kendisini cesaretlendirici bir söz söyledi.

Mabel aniden çok heyecanlandı, sanki kendisi anaokulu öğrencisi, Violet da üçüncü sınıf öğrencisiydi.

Söyleyeceği şey, Violet’ın kendisini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı. Ama Mabel’in çok daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

“Violet, bana söz vermelisin... Okulda sihir yok. *Asla.*”

Violet omuzlarını silkerek, “Peki, Mabel.” dedi.

“Turtaların içinden çıkan kara tavuklar yok. Odanın içinde dörtnala koşan oyun-

cak atlar yok. Havada yön deęiřtiren frizbiler yok.”

“Yok, Mabel.” Violet parmaklarıyla saydı. “Bunların hiçbirini yapmayacağım.” Violet sırttı.

Mabel en ciddi ses tonuyla, “Dikkatli olmalısın, Violet.” dedi. “Okulda sihir yaparsan neler olabileceğini bir düşün.”

Violet merakla, “Neler olur?” diye sordu.

“Gerçekten çok kötü şeyler.” Mabel küçük kız kardeşini fazla korkutmak istemiyordu... yoksa istiyor muydu?

Violet’in sihir yeteneği kontrolden çıkarsa neler olabileceğini hayal etti. Müdürün odasına gönderilebilir, sınıf arkadaşlarının gözleri fal taşı gibi açılabilirdi. Üstelik anne babası okula çağırılıp onlarla öfkeli konuşmalar yapılabilirdi.

Violet okulun en kötü şöhretli öğrencisi olurdu. Ve Mabel bunu kimseye unutturmazdı.

Bu onun hayatını *mahvederdi*.

Mabel sözlerini dikkatle seçti.

“Eğer annem öğrenirse.” dedi. “Çok üzülür.”

Violet, “Anlıyorum.” dedi. “Okulda sihir yapmak yok. Söz veriyorum!”

Violet bunu gerçekten içten söylüyor gibiydi.

Mabel, kız kardeşinin elini sıktı. Violet rengârenk giyinse de, saçlarını doğru düzgün taramasa da o kadar da kötü değildi.

Üçüncü Bölüm

"Hey, Mabel! Violet! Bekleyin!" Mabel'ın arkadaşı Simone (Simon) onlara doğru koşuyordu. Siyah saçlarını kurdeleyle bağlamıştı. Kelebek şeklindeki mavi gözlüklerinin arkasındaki gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Simone, "Okuldaki ilk günün için heyecanlı mısın, Violet?" diye sordu.

"Ah, evet." Violet, ağzına bir tutam saç almış çiğniyordu.

Mabel, "Merak etme. Birkaç sene sonra daha cesur olursun ve kendine daha çok güvenirsin." dedi. "Üçüncü sınıfa geçince böyle oluyor."

Mabel cesur ve kendinden emindi, özellikle de Violet okulda sihir yapmayacağına dair ona söz verdikten sonra böyle hissetmeye başlamıştı.

Simone, Violet'a yaklaştı. "Mabel, seni kapı nöbetçisi hakkında uyardı mı?"

“Kapı nöbetçisi mi?” Violet’ın kafası karışmış gibiydi.

Simone, Mabel’a göz kırptı.

Mabel şakayı anladı. Kısık bir sesle, “O, anaokulu öğrencilerini bekler.” dedi. “Ve sonra...”

Violet’ın gözleri korkuyla açıldı. “Ve sonra ne?”

“He... he...” Mabel sanki daha fazla devam edemeyecekmiş gibi sustu.

Violet hafif bir çığlık attı.

Simone hemen, “O herkese bir kurşun kalem verir.” dedi. “Bazen de balon.”

“En sevdiğim rengi seçmeme de izin verir mi?” Violet rahatlamıştı.

Simone, “Tabii ki.” dedi.

“Korktun, öyle değil mi?” Mabel, Violet’a biraz daha takılmaktan kendini alamıyordu. “Ha-ha.”

Violet kaşlarını çatarak ablasına baktı. “Ben hiçbir şeyden korkmam!”

Mabel, kendinden hoşnut bir şekilde, “Suratını gördüm.” dedi.

Ödülü Ben Kaptım

Karşıdan karşıya geçerlerken Mabel, kaldırıma takılıp dengesini kaybetti.

Sonra da kendini yerde buldu.

Simone nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Mabel yavaşça ayağa kalktı ve üstünü başını temizledi. "Bir yerim incinmedi."

Gururu dışında, tabii ki.

Mabel kaldırıma baktı. Her zamanki kaldırımdı. Bu kaldırıma yüzlerce kez çıkmıştı.

Bir terslik vardı. Daha önce hiç böyle tökezlememişti.

Acaba Violet?.. Mabel başını iki yana salladı.

Violet, daha biraz önce sihir yapmayacağına dair söz vermişti.

Mabel, bunları kafasında kurup dururken, kaldırım aniden mavi ışıklar saçmaya başladı. Hemen sonra da normal hâline geri döndü.

Mabel, dik dik kız kardeşine baktı.

Violet gözlerini ondan kaçırıyordu.

Simone, "Ayağını kaldırıp kaldırımın üzerine koymalısın, Mabel." diyerek ona takıldı. "Kaldırımın içinden geçmeye çalışmamalısın."

Violet büyük bir keyifle, "Evet, Mabel." dedi. "Aptal bir kaldırımdan korkma."

Normalde, böyle bir durumda Mabel utançtan kızarırdı. Ya da başına gelenlerle dalga geçerdi. Ama şimdi ne utanmıştı, ne de gülüyordu. Mabel kızmıştı.

"Bana söz verdin." diyerek Violet'a sözünü hatırlattı.

Simone, "Ne sözü?" diye sordu.

Mabel, Simone'a sihirden bahsedemezdi. Bundan kimseye bahsedemezdi. Simone neden her şeye burnunu sokuyordu? Mabel, "Kuralları uygulamak ve öğretmeni dinlemek konusunda." dedi.

Simone, Mabel'a deliymiş gibi bakıyordu. "Kimse anaokuluna *kuralları* bilerek başlamaz." dedi. "Onu biraz rahat bırak!"

"Onun iyi bir başlangıç yapmasını istiyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsun, Mabel." Simone, Violet'ın koluna girdi. "Sevgili Violet'ımız, bilmesi gereken her şeyi öğrenecek."

Violet, Mabel'a dilini çıkardı. "Ha-ha." dedi.

Mabel içten içe, *onunla dalga geçmemeliydim*, diye düşündü. *Ama o da sihir yapmalıydı.*

Mabel içini çekti. Olanları unutmaması gerekiyordu.

Eğer bu, bugün gördüğü *son* sihir olursa unutacaktı da.

Dördüncü Bölüm

Mabel ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik oturuyordu.

Öğretmeni Bayan Worthing elinde beyaz bir tebeşirle yazı tahtasının önünde duruyordu.

Saçları kısa ve gösterişsizdi. Gri bir bluz ve gri bir pantolon giymiş, inci bir kolye takmıştı. Ayaklarında da gri ayakkabılar vardı.

Bayan Worthing, "Bu ders yılının başlangıcında sizden istediklerim..." dedi. "İlk önce, beş ortalı bir defter."

Öğrenciler kâğıt ve kalemlerini çıkardılar. Sadece Mabel sessizce oturuyordu.

Onun zaten beş ortalı bir defteri vardı.

Bayan Worthing, "Hafta sonuna kadar yaz tatilinizin nasıl geçtiğini anlatan bir yazı yazmanızı istiyorum." diye devam etti.

“Beş sayfadan uzun, üç sayfadan kısa olmayacak.”

Mabel, istenen yazıyı çoktan yazmıştı. Dört buçuk sayfa uzunluğundaydı.

Bayan Worthing, “Gramer ve heceleme hatası olmamasına dikkat edin.” dedi.

Mabel bunu da yapmıştı.

“Siyah ya da mavi dolma kalemle düzgün bir el yazısıyla yazılmasını istiyorum.”

Bunu söylemesine gerek bile yoktu. Mabel asla pembe, mor, sarı ya da gümüş rengi kalemle yazılmış bir ödev vermezdi. Ve el yazısı her zaman mükemmeldi.

“Ayrıca, gelecek pazartesiye kadar bu kitaptan üç bölüm okumalısınız.” Bayan Worthing elinde karton kapaklı bir roman tutuyordu.

Mabel, onu çoktan okumuştı.

Üçüncü sınıfa harika bir başlangıç yapıyordu.

Yan sıradaki kız eğilip, “Sen neden hiçbir şey yazmıyorsun?” diye sordu.

Mabel, “Ben çoktan hepsini yaptım.” diye karşılık verdi.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vay canına!” dedi. “Bunu nasıl yaptın?”

Mabel alçak gönüllü bir ifadeyle omuzlarını silkip, “Hazırlık.” dedi.

Kız, “Öğretmenimizin Bayan Toby (Tobi) olmasını istemez miydin?” dedi.

Mabel, “Hayır.” dedi.

Bayan Toby, üçüncü sınıflara giren diğer öğretmendi. Sınıfta şarkı söylemeyi severdi. Beyaz tunikler ve rengârenk bol pantolonlar giyerdi.

Diğer sınıflarda olduğu gibi sıralar arka arkaya değil, daire şeklinde olurdu. "Müzik saatleri" vardı. Not vermez, onun yerine kişisel gelişim karneleri hazırlardı.

Bayan Worthing bunların hiçbirini yapmıyordu.

Ama bu, onun kötü ya da acımasız bir öğretmen olduğunu göstermezdi. Sert, ama adil bir öğretmendi. Kendine göre standartları vardı.

Ve bu şartlarda en başarılı olabilecek biri varsa o da Mabel'di.

Bu mücadeleye hazırdı.

Bayan Worthing tebeşirini yerine bıraktı. "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.

Bayan Worthing, "Güzel." dedi. "Şimdi sınav yapacağım."

Sınıfta homurdanmalar oldu.

Bayan Worthing, "Not vermeyeceğim." dedi. "Bu defalık ne kadar iyi okuyup yazabildiğinizi görmek istiyorum."

Yan sıradaki kız, gözlerini yuvalarında döndürerek, "Gördün mü?" dedi. "Sana söylemiştim."

Mabel, "Merak etme." dedi. "Notlarını etkilemeyecek."

Mabel bir kâğıt ve koyu mavi bir tükenmez kalem çıkardı.

Mabel okulu çok seviyordu. Testleri seviyordu. Zor işleri ve sert öğretmenleri de seviyordu.

Okulda, bir artı bir her zaman iki ediyordu.

C harfi, her zaman *B* harfinden sonra ve *D* harfinden önce geliyordu. *C* harfi aniden *Z* ya da *M* ya da *P* harflerinin yanında durmaya karar veremezdi.

Eğer yanlış bir cevap verirsiniz öğretmen notunuzu kırardı. Eğer tüm cevapları bilirsiniz yüz puan ya da $+A$ alırdınız.

Okul güvenli ve neler olacağını tahmin edebileceğiniz bir yerdi. Mabel okulu seviyordu, çünkü her zaman onu nelerin beklediğini biliyordu.

Beşinci Bölüm

“Benim güzel kızlarım! Okulun ilk günü nasıl geçti?” Babaları tezgâhın arkasında, müşterilerle ilgileniyordu.

Sevinçle Mabel ve Violet’a bakıyordu.

Mabel gururla, “Bayan Worthing’in yaptığı sınavda bütün soruları doğru cevapladım.” dedi.

Babası, “Tebrikler, bal kabağım.” dedi. “Yapabileceğini biliyordum. Senin günün nasıl geçti, Violet?”

Violet, “Tuvalete giderken kayboldum.” dedi.

Mabel endişeyle kız kardeşine baktı. “Öyle mi?”

Violet, “Beni hizmetli buldu.” diye devam etti. “Bana yemekhanenin içinden geçen gizli, kestirme bir yol gösterdi. Yemekhanedeki bayan bana muz verdi.”

Babası, "Bayağı macera yaşamışsın." dedi.

Violet, "Öğretmenim, Bay Bland'ın bıyığı var." dedi. "Ne zaman dondurma yiyeceğiz?"

Babası, "Biraz sonra." dedi. Bilgisayara birkaç numara girdi. Müşteriye, "İndirimiyle birlikte, doksan sekiz dolar." dedi. Ardından kızlarına seslendi. "Bir dakika sonra yanınıza geliyorum."

"Acele etme baba. Violet'la ben yeni kazaklara bakacağız." Mabel dükkâna girerken yeni gelen kazakları fark etmişti.

Violet, "Ben yeni kazaklara bakmak istemiyorum." dedi.

"O zaman burada otur." Mabel, ona tahta bir bank gösterdi.

"Hayır."

Mabel içini çekti. "Okulculuk oynamak ister misin? Ben öğretmen olurum."

"Her zaman sen öğretmen oluyorsun ama."

Mabel, "Sadece bu defalık." dedi. "Lütfen?"

"Off! Peki." Violet, kendini bankın üzerine bıraktı. "Bana ev ödevi ver."

Mabel, koridorda yürümeye başladı. "Bu kazakların renklerini söyle."

Violet, "Sarı, kırmızı, turuncu, beyaz, yeşil, mavi." diye saydı.

"Çok iyi." Mabel, yumuşak örgü kazağa dokundu ve bu kadar akıllı olduğu için kendisini tebrik etti. "Şimdi renkleri say."

"Bir, iki, dört, üç..."

Mabel, "Dört, üçten sonra gelir." diyerek kardeşinin yanlışını düzeltti.

Belki, babası onun için eve bu kazaklardan bir tane getirirdi, tabii, eğer en çok hangi rengi beğendiğine karar verebilirse. Hepsi çok güzeldi.

Mabel'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Kazaklar hareket ediyordu. Kazakların kol-

ları bükülüyor, dönüyor ve yukarı doğru kalkıyordu.

Mabel arkasını dönüp kısık sesle, "Violet!" dedi.

Küçük kız kardeşi bankın üzerine oturmuş, bacaklarını sallıyordu. "Ne var?"

"Kes şunu!"

Kazaklar danslarına devam ediyordu.

Violet, "Bana okulculuk oynayacağına dair söz vermiştin." dedi.

Mabel, "Off! Peki." dedi.

Kazaklar karmakarışık bir hâlde masanın üzerine düştü.

Mabel, hemen koşup kazakları düzeltmeye başladı.

"Kazakları katlamana gerek yok, bal ka-
bağım." Konuşan babasıydı. "Burada her
şey çok çabuk dağılıyor."

Mabel, "Sorun değil baba." dedi. Vi-
olet'a baktı. Küçük kız kardeşi bir iç çama-
şırının üzerindeki çizgileri sayıyordu.

Mabel, bunu Violet yaptı demek istiyordu, ama diyemedi.

Mabel, bir zamanlar babasına her şeyi anlatırdı. Ama annesine, *kimseye* sihirden bahsetmeyeceğine dair söz vermişti.

Violet'in sihir yeteneği annesinin ailesinden geliyordu. Annesi bundan nefret ediyor ve korkuyordu. Belki, bundan biraz da utanıyordu. Bu yüzden hiç kimse bu konuyu bilmiyordu, Mabel'in babası bile.

Mabel, babasından sır saklamak zorunda olmamayı isterdi. Ama söz, sözdü.

Ve sözünü tutması gerekiyordu.

Babası elini cebine götürüp beş dolar çıkardı.

"Bu dondurma için." dedi. "Gidip kendinize bir ziyafet çekin. Benim çok işim var, şu anda dükkândan ayrılamam."

Mabel, "Peki, baba." dedi. "Ben Violet'a göz kulak olurum."

Babası, "Olacağını biliyorum." dedi. "İşte, benim kızım."

Altıncı Bölüm

Kapıdan çıktıkları anda, Mabel, kız kardeşine döndü.

“Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Sihir yok. Özellikle de babamın dükkânında.”

Violet bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Mabel, ona izin vermedi.

Mabel, “Bunu kafana iyice sok.” dedi. “Bahane yok, neden yok, sihir yok, *asla*.”

Violet, “Ama, Mabel.” diye itiraz etti. “Ben sadece bana söylediğini yaptım.”

Mabel, dik dik kız kardeşine bakıyordu.

“Bütün gün okulda sihir yapmadım. Bu iyi değil mi?”

Mabel, “Ah, evet! Bu çok iyi Violet.” diye itiraf etti.

Mabel, bu sabah Violet’a verdiği talimatları hatırladı. Anaokulundaki ilk günü kolay geçmiş olamazdı.

Violet, en önemli kuralı uygulamamış mıydı? Okulda hiç sihir yapmamıştı.

Mabel aniden, *yani, dükkânda küçük bir sihir yaptıysa ne olmuş*, diye düşündü.

Bu, çok zararsız bir sihirdi. Hatta belki de Violet'a iyi gelmişti.

Mabel, hemen arkasından kazakları katlamıştı. Tanrım, ne kadar da akıllıydı.

Derin bir nefes aldı. "Seninle gurur duyuyorum Violet." dedi. "Bugün çok çok iyi bir şey yaptın. Okulda sihir yapmadın."

Violet'ın gözleri sevinçle parlıyordu. "Şimdi de dondurma alacağım."

Mabel, "Ne istersen alabilirsin." dedi. "Bana bugün okulda başka neler yaptığını anlat."

"Şarkı söyledim. Oyuncak bloklarla oynadım. Parmak boyasıyla resim yaptım."

Mabel, "Kulağa çok eğlenceli geliyor." dedi. "En çok hangisini sevdi?"

Violet, "Şarkı söylemeyi." dedi. Bir melodi mırıldanmaya başladı.

Sesi çok kötüydü, ama Mabel, dondurma dükkânına girip, tezgâha doğru yürürlerken kız kardeşine gülümsedi.

Tezgâhın arkasındaki kadın, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Mabel, "Ben vanilyalı küçük bir külah istiyorum." dedi. "Üzerinde çikolata parçacıkları olsun."

Violet, "Ben kornette ahududulu, fıstıklı ve sakızlı dondurma istiyorum." dedi. "Ve üzerinde rengârenk çikolata parçacıkları olsun."

Mabel, beş doları tezgâhın üzerine bıraktı. Kadın başını iki yana salladı. "Bir dolar, beş sent daha gerekiyor."

Mabel ceplerini aradı, ama para bulamadı. Violet'a, "Sanırım, dondurmalarımızın üzerindeki süslerden vazgeçmeliyiz." dedi.

"Ama söz vermiştin."

"Evet ama, yeteri kadar param yok." Mabel, Violet'a açıklamak için diz çöktü. "Ar-

tık büyüdün. Sen de benim gibi dondurmayı üzerinde süsler olmadan yiyebilirsin.”

Violet suratını astı. “Sade dondurma. Iyy.”

“İşte.” Kadın, kızlara külahlarını uzattı. İkisinin de üzerinde istedikleri süsler vardı.

Mabel’in bir an için kafası karıştı. Belki de siparişi doğru vermemişti. Şimdi ne yapacaktı?

Kadın kaşlarını çattı. “Dondurmalarınızın üzerine süsleri koyduğumu hatırlamıyorum.” dedi. “Ve parasını ödemediğimize de eminim.”

Mabel’in yüzü kızardı. “Ben...”

“Dondurma süslerini çaldığınızı söylediğimde babanız hiç mutlu olmayacak.”

Mabel, “Çalmadık!” diye bağırdı. Violet’a baktı. “Çaldık mı, Violet?”

Küçük kardeşinin yüzünde, rengârenk çikolata parçacıkları ve mutlu bir gülümseme vardı.

Mabel, “Violet?” diye tekrar etti.

Violet, dondurmasını yalamaya devam etti.

Kadın, "Şimdiki çocuklarda hiç saygı kalmadı." dedi.

Mabel, dondurma külâhını kadına uzattı. "Benimkini geri alabilirsiniz."

Kadın çıkıştı. "Külâhı eline alınca satın alman gerekiyor."

Mabel, "Ama *yeteri kadar* param yok." diye itiraz etti. Emin olmak için elini bir kez daha cebine soktu.

Eline yuvarlak ve soğuk bir şey geldi. Bu bir çeyreklikti. Bir tane daha vardı. Aniden bütün cebi bozuk parayla dolmuştu.

Mabel, Violet'a baktı. Elleri yapış yapış olmuştu. Sakızlı dondurma çenesinden aşağı akıyordu.

"İşte." Mabel bir avuç dolusu parayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Bu yeterli mi?"

Kadın hoşnutsuz bir ifadeyle, "Baştan beri paran varmış." dedi. "Dondurmayı para ödemedен almak istiyormuşsun. Senin gibi çocukları iyi bilirim."

Mabel, Violet'ı kolundan tutup dükkândan çıktı.

Sağ salim sokağa çıktıklarında Mabel, "Violet." dedi.

Violet, "Hııı?" diye mırıldandı.

"Ah, şey..." Mabel, ona teşekkür mü etsin, yoksa azarlasın mı, karar veremiyordu. Sonunda, "Teşekkürler." dedi.

Violet cevap vermedi. Dondurmasını yalamakla meşguldü.

Mabel dondurmasını yaladı. Sihirli çikolata parçacıkları çok lezzetliydi.

Yedinci Bölüm

İlk ders zili çalmıştı. Mabel sırasına oturdu. Tebeşir, kara tahta ve okul kitaplarından oluşan kokuyu içine çekti.

Sonra da sabah listesine bir göz attı.

Yeni defterler ve uçları açılmış kurşun kalemler. Tamam.

Torbada kütüphane kitapları. Tamam.

Eteğin içine sokulmuş gömlek. Tamam.
Yukarı çekilmiş çoraplar. Tamam.

Mabel sırasında dimdik oturuyordu, yeni bir gün için hazırды.

Bayan Worthing, öğrencilerin dikkatini çekmek için ellerini çırdtı. "Küçük bir teste hazır mısınız?" diye sordu.

Bir çocuk umutsuzca, "Sabahın bu saatinde mi?" dedi.

Bayan Worthing, "Bu seferki çok eğlenceli olacak." diye söz verdi. "Ne kadar iyi gördüğünüzü test edeceğiz."

Birisi, "Göz doktoruna mı gideceğiz?" diye sordu.

Bayan Worthing bu soruyu duymazdan geldi. "Bu test, gözlem yeteneğiniz hakkındadır." dedi. "Ne kadar dikkatli bakıyorsunuz? Herkes, sınıfı incelesin. Kim değişik bir şey görüyor?"

Mabel elini kaldırdı. Gözlem yeteneği için +A almak istiyordu.

Ama sınıfta değişik bir şey görmüyordu. Çünkü sınıfın aynısıydı.

Umutla, "Bayrak mı?" diye sordu.

Bayan Worthing başını "hayır" anlamında iki yana salladı.

Mabel, "Raflarda daha fazla matematik kitabı mı var?" diye bir tahminde bulundu. "Tahta için yeni bir tebeşirimiz mi var?"

Bayan Worthing, "Son şansın, başka tahmin hakkın yok, Mabel." dedi. "Daha dikkatli ol."

Simone'un kelebek şeklindeki mavi gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlıyordu. "Ben biliyorum, Bayan Worthing."

"Evet, Simone?"

"Duvarlar yeni boyanmış."

Bayan Worthing gülümsedi. "Çok iyi Simone."

Mabel, sandalyesinde aşağı doğru kaydı. Tabii ki. Bunu neden *kendisi* görememişti?

Bayan Worthing devam etti. "Fresk nedir, bilen var mı?"

Simone parmağını kaldırdı. Mabel de parmağını kaldırdı.

Bayan Worthing, "Simone." dedi.

Simone, "Duvarın üzerine yapılan resimdir." dedi.

Mabel, "Ben de aynısını söyleyecektim, Bayan Worthing." dedi.

"Güzel." Öğretmen ikisine de gülümse-di.

Öğretmen, "Şimdi ellerin gösterisini görelim." dedi. "Sınıf duvarlarını kim boyamak ister?"

Bu sefer, neredeyse sınıftaki bütün parmaklar havaya kalktı.

Bayan Worthing çok memnun görünüyordu. "Size bir haberim var, üçüncü sınıf öğrencileri! Sınıfımızın duvarına bir fresk yapacağız!"

Sınıfa heyecanlı mırıltılar yayıldı.

Mabel, Bayan Worthing'in sınıfında olmak istemeyen kıza baktı. Belki de şu anda fikrini değiştirmişti. Bu, Bayan Toby'nin sınıfında yapılanlar kadar eğlenceliydi.

Bir erkek çocuğu elini kaldırdı. "Dört duvarı da boyayacak mıyız?"

Bayan Worthing, "Bütün sınıfı boyayacağız." dedi. "Hayal edin, yaptığımız resim, yıllarca burada kalacak. Bir dahaki sene burada okuyacak üçüncü sınıflar onu her gün görecek. Bu, büyük bir onur. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Mabel, oturduğu yerde doğruldu. Kavuşturduğu ellerini açıp sonra yeniden kavuşturdu. Bunlar, duymayı beklediği sözlerdi.

Mabel, duvara, *en iyi* "en iyi" çalışmasını yapacaktı.

Boya fırçasını asla damlatmayacaktı. Kullandığı renkler kesinlikle birbiriyle uyumsuz olmayacaktı. Boyayı, çizgilerin dışına asla taşırmayacaktı.

Bayan Worthing, "Gönüllülere ihtiyacım var." dedi.

Mabel'in parmağı hemen havaya kalktı.

"Bir saniye." Bayan Worthing gülümseyerek ona baktı. "Ne için gönüllü olduğunuzu öğrenene kadar bekleyin."

Mabel parmağını indirmedi. Bayan Worthing'in kendisinin *her şey* için gönüllü olduğunu bilmesini istiyordu.

Simone, "Bu kadar istekli olma." diye fısıldadı.

Mabel kısık sesle, "Neden olmayayım?" dedi. "Bayan Worthing ilk kimin parmak kaldırdığını unutmaz."

Simone, "Belki evet." dedi. "Ama, diğer taraftan, belki de hayır."

Mabel, ısrarlı bir şekilde, "Yardım etmek istediğimi biliyor." dedi.

Simone omuzlarını silkti. O asla çok fazla çaba göstermezdi. Yine de en yüksek notları alır, bütün ödülleri toplardı.

Bu, neredeyse sihir gibi bir şeydi. Violet'la bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalıydı.

Bayan Worthing, tahtanın yanına gidip yazmaya başladı. "Malzemeler, çizimler ve boyalar konusunda yardıma ihtiyacım var."

Mabel parmağını kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırdı. Öğretmenin saydığı bütün işleri zevkli bulmuştu.

“Pekâlâ, Mabel, madem bu kadar isteklisin, sana özel bir görev vereceğim.”

“Peki, Bayan Worthing.” Mabel zafer kazanmış bir ifadeyle Simone’a baktı. Alçak sesle, “Gördün mü?” dedi.

“Senin proje yöneticisi olmanı istiyorum.”

“Tabii ki, Bayan Worthing.” Mabel, proje yöneticisinin ne iş yaptığını bilmiyordu, ama kulağa çok önemli bir işmiş gibi geliyordu.

Öğretmen, “Sana bu işin ne olduğunu daha sonra açıklayacağım.” dedi.

Mabel başını “evet” anlamında salladı. Bayan Worthing onun bir iş yapmasını istiyordu. Mabel da bu işi çok iyi yapacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

Sekizinci Bölüm

Bayan Worthing, bir parça tebeşir aldı. "İlk önce, bir liste yapacağız." dedi.

Mabel heyecanla "Liste! En sevdiğim şey!" diye bağırdı.

Evde, listelerle dolu defterleri vardı. Babası, Mabel'in bebekken bile liste yaptığını söyleyerek espri yapardı.

Bayan Worthing, tahtaya birkaç kelime yazıp altlarını çizdi: "Okulda Neler Yapacağız?" dedi.

Öğretmen, "Bu yapacağımız duvar resminin konusu." dedi. "Bir fikri olan varmı?"

Mabel, "Ben!" diye bağırdı. "Okuruz, yazarız."

Öğretmen, "Çok güzel Mabel." dedi. Mabel'in söylediklerini tahtaya yazdı.

Ödülü Ben Kaptım

Mabel sevinçli bir şekilde, en iyi fikrin kendisinininki olduğunu düşündü.

Simone, "Vatana bağlılık yemini etmek." dedi. "Uzay boşluğunu incelemek. Karbonattan volkanlar yapmak."

Bir çocuk, "Yemekhanede yemek yemek." dedi. "Teneffüslerde oyun oynamak. Matematik problemleri çözmek."

Bir kız, "Beden eğitimi dersinde futbol oynamak." dedi. "Okul otobüsüne binmek."

Başka birisi, "Konuşmak için el kaldırmak." dedi. "Kütüphaneye gitmek. Başka ülkeler hakkında bilgi edinmek."

Bayan Worthing, "Çok güzel." dedi. "Hepsi harika fikirlerdi."

Mabel, sanki bütün fikirler kendisine aitmiş gibi gururla gülümsedi. "Ne zaman başlıyoruz Bayan Worthing?" diye sordu.

Öğretmen, "Çok yakında." dedi.

Birisi parmağını kaldırdı. "İstediğimiz her şeyi çizebilir miyiz?"

"Küçük gruplar hâlinde çalışacaksınız. Gruptaki öğrenciler, çizmek istedikleri okul sahnesine birlikte karar verecekler."

Mabel, acaba Bayan Worthing'i en çok nasıl bir sahne etkiler, diye düşündü.

Bir kitap partisi mi? Bir bilim fuarı mı? Öğretmenlerin portreleri mi? Kendi grubunun çarpıcı bir fikir bulmasını umut ediyordu.

Bayan Worthing konuşmaya devam etti. "Ve sizin için bir sürprizim daha var."

Bir çocuk umutla, "Dondurma mı?" dedi.

Başka birisi, "Okul gezisi mi?" diye sordu.

"Bize yardım etmeleri için başka sınıflardan öğrenciler çağırdım. Bu duvar resmi sadece bizim olmayacak. Bütün okul için olacak. Küçük sınıflar, üçüncü sınıfa geçtiğinde bu resme sahip olacaklar." Bayan

Worthing kapıya baktı. "Misafir sanatçılar birazdan burada olur."

Mabel, *misafir sanatçılar mı*, diye düşündü. *Neden olmasın?* Kulağa eğlenceli geliyordu.

Öğretmen, Mabel'a döndü. "Mabel, proje sorumlusu olarak misafir sanatçılara yardım etme işi senin."

"Yardımcı olmayı *çok isterim*, Bayan Worthing."

Bayan Worthing başını salladı.

Kapı açıldı. Küçük sınıflardan bir grup öğrenci içeri girdi.

Bayan Worthing, "Hoş geldiniz, genç sanatçılar." dedi. "Duvar resmi projemizin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz."

Mabel onlara gülümsedi. Mabel, Bayan Worthing'in şimdiye kadar gördüğü en istekli proje sorumlusu olacaktı.

Öğretmen, "Mabel, lütfen parmağını kaldır, böylece herkes senin kim olduğunu görebilir." dedi. "Herkes Mabel'ı görebiliyor mu?"

Misafir sanatçılar bir ağızdan, "Evet." dediler.

"Mabel, sorularınızı cevaplayacak ve size yardım edecek. Biraz sonra daha ayrıntılı bilgi vereceğim."

Mabel "Bana her şeyi sorabilirsiniz." dedi.

Bayan Worthing, onaylayan bir ifadeyle başını salladı.

Kapı tekrar açıldı.

"Bir misafir sanatçı daha!"

Parlak, turuncu spor ayakkabılar, mavi çizgili pantolon ve puantiyeli pembe tişörtten oluşan bir görüntü gözlerini kamaştırdı.

Violet, hopyaya zıplaya sınıfa girdi.

Dokuzuncu Bölüm

Simone, "Aman, Tanrım!" dedi. "Violet geldi. Ne kadar şanslıyız!"

Mabel, *ne kadar şanssızım*, diye düşündü. Başını ellerinin arasına aldı.

"Hey." Simone, Mabel'ı dürttü. "Ne oldu?"

Bayan Worthing, "Proje sorumlumuz tah-tanın önüne gelebilir mi, lütfen?" dedi.

Mabel yavaşça ayağa kalktı.

Kendini mutlu ve önemli hissetmesi gere-kiyordu. Heyecanlı ve memnun olmalıydı.

Ama değildi.

Bu hiç adil değildi. Sınıfı, onun özel sığı-nağıydı. Burası, küçük kız kardeşi ya da onun sihirleri için endişelenmek zorunda olmadığı tek yerdi.

Violet buraya ne *hakla* gelirdi?

Mabel, "*Hayıır.*" diye inledi.

Bayan Worthing, misafir sanatçılarla ko-nuşuyordu. "Mabel, size malzemelerin ye-rini gösterecek. Giysilerinizi korumak için size önlük bulacak. Yere sermek için örtü getirecek. Ben meşgulsem sorularınızı o cevaplayacak."

Mabel, mutsuz bir ifadeyle, *Violet'in so-rularına da cevap vermem gerekecek*, diye dü-şündü. Proje sorumlusu olarak hakkında kurduğu hayallerde kız kardeşi *yer almı-yordu*.

Ama yine de çocuklara gülümsedi. "Bana sorusu olan var mı?"

Violet elini kaldırdı.

Mabel hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalıştı.

Violet, "Ben neden buradayım?" dedi.

Mabel'in sınıfındaki bazı çocuklar kıs kıs güldüler.

Mabel gözlerini devirdi. Bu, sorulabilecek en aptalca soruydu!

Bayan Worthing, "Mabel?" dedi.

Mabel, "Sen gönüllü oldun." dedi.

Violet'in kafası karışmış gibiydi. "Gönüllü olmak mı?"

Mabel içini çekti. "Duvar resmi projemiz için bize yardım edeceksin." Derin bir nefes aldı. "Duvardaki resme fresk denir. Bu duvarların üzerine okulda neler yaptığımızıza dair resimler yapacağız."

Violet'in gözleri ışıldadı. "Parmak boyası yapabilir miyim?"

Mabel, "Hayır, fırça kullanacağız." dedi. "Başka sorun var mı?"

Diğer çocukların sesi çıkmıyordu.

Mabel, Bayan Worthing'e baktı. "Oldu mu, Bayan Worthing?"

Öğretmen, "Bu güzel açıklama için teşekkür ederim, Mabel." dedi. "Şimdi oturabilirsin."

Mabel sandalyesine otururken Simone, "Tebrikler." dedi. "Çok iyiydin. Violet ne kadar sevimli, öyle değil mi? Çok tatlı!"

Mabel, "Hıı." dedi.

Bayan Worthing, hafifçe masasına vurdu. "Şimdi üç ya da dört kişilik gruplara ayrılacağız. Her grupta bir misafir sanatçı olacak."

Simone, "Umarım, Violet *bizimle* birlikte çalışır." dedi.

Mabel dehşet içinde ona baktı. "Kesinlikle hayır." dedi.

"Ama o senin kız kardeşin!"

Mabel, "Aynen öyle." dedi.

Mabel, boş duvarlarda titreşen renkleri fark etti. Gözlerini kısarak onlara baktı.

Bunlar bir tür yansıma mıydı? Belki de prizma benzeri bir şeyden yansiyordu?

Renkler keskinleşti. Duvarda, okuldaki bir oyun alanı belirdi. Oyun alanında çocuklar koşuyordu. Ve sonra, anaokulu öğretmeni, Bay Bland duvarda belirdi. Puan-tiyeli bir kravat takmış ve bir hırka giymişti.

Mabel, *oh, hayır*, diye düşündü.

Birinci sınıftan bir öğrenci sessizliği bozdu. "Müthiş."

Bir üçüncü sınıf öğrencisi, "Bu son teknoloji." diye fısıldadı.

Bir başkası, "Bende bundan bir tane var." diye böbürlendi.

Mabel, buna sahip olmadıklarını biliyordu.

Kimse sahip değildi. Bunu hiç kimse satın alamazdı. Ve hiç kimse de durdurmazdı.

Bir kişi hariç.

Onuncu Bölüm

Violet, sınıftaki herkes gibi duvardaki resimlere bakıyordu.

Mabel yavaş yavaş ona doğru yaklaştı. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Öğretmen olanları fark etmiş miydi? Tahtaya grupların isimlerini yazıyordu.

Bayan Worthing bir an için elindeki tebeşiri bıraktı. Sınıfa, "Bugün çok sessiz ve uslusunuz." dedi.

Mabel, Violet'a onu hafifçe dürtebilecek kadar yaklaşmıştı. Bu büyüyü bozar mıydı?

"Şişşt." dedi.

Violet yerinden sıçradı. Duvardaki resimler soluklaşıp kayboldu.

Simone yanında belirdi. "Şunu gördün mü, Mabel?"

Mabel, "Tebeşiri mi?" dedi. "Tahtaya yazı yazmayı çok seviyorum, ya sen?"

Simone sabırsızlıkla duvarı gösterdi. "Tahtayı değil aptal şey!"

"Ne?"

Simone'un dudakları titriyordu. "Aptalı oynamayı bırak. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Bayan Worthing, "Simone ve Mabel, dikkatinizi buraya verin." diye araya girdi. "Siz birlikte çalışacaksınız. Sizin için bir misafir sanatçı seçiyorum."

Mabel heyecanla, "Oh evet, Bayan Worthing!" dedi. "Sabırsızlanıyorum!"

"Birlikte çalışmanızı ve birbirinize yardım etmenizi bekliyorum."

"Tabii ki, Bayan Worthing."

Öğretmen, misafir sanatçılardan birine, "Buraya gel ve üçüncü sınıf arkadaşınla tanış." dedi. "Mabel ve Simone, bu..."

Violet, "Violet." dedi.

Mabel'in rengi soldu. Belki de öfkeden kıpkırmızı oldu. Nefes alamıyordu. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu.

Mabel'in rahat olması mümkün değildi, özellikle de etrafta sihir varken.

Mabel, Violet'in bir an için sözünü unutmuş olabileceğini umut ediyordu.

Ama Violet okulda bir daha sihir yapmasa bile ona yeteri kadar zarar vermişti.

Simone olanları fark etmişti. Belki, diğerleri de fark etmişti.

Simone, "Violet!" diye bağırdı. "Yaşasın!"

Bayan Worthing, "Demek, siz önceden tanışıyorsunuz." dedi.

Simone, "Tabii ki." dedi. "Ne bekliyorsunuz?" der gibi Mabel'a bakıyordu.

Mabel kekeleyerek, "Imm, o benim kız kardeşim." dedi.

Violet, kollarını ablasının beline doladı.

Bayan Worthing, "Anladım." dedi. Bir müddet onları inceledi. "İkinizi aynı gruba koymamın bir sakıncası var mı?"

Mabel, evet var, demek istiyordu. Bayan Worthing'e, Violet'ın onun grubunda yer almasının çok kötü bir fikir olduğunu söylemek istiyordu.

Mabel, öğretmenine Violet'ı anaokuluna geri göndermesi için yalvarmak istiyordu.

Ama tek bir söz söyleyemedi. Bayan Worthing, ona bu şekilde bakarken bu mümkün değildi.

Mabel; gayretleri, yardımseverliği ve tavırları için E almak istiyordu. Bayan Worthing, onun kendisini gerçekten nasıl hissettiğini öğrenirse bu notu alabileceğini hiç sanmıyordu.

Simone, "Violet'ın grubumuzda olmasını çok isteriz." dedi.

Bayan Worthing, "Güzel." dedi. "Karar verilmiştir."

On Birinci Bölüm

Mabel, o akşam yemekten sonra Violet'ın odasına çıktı.

Boğuk bir ses, "Girin!" dedi.

Mabel kapıyı açtı. Hızla gözlerini kırptırdı.

Violet'ın duvarları; turuncu, pembe, kırmızı ve turkuazdı. Perdeler yeşildi, yatak örtüsü puantiyeliydi.

Violet'ın odası bir süredir böyleydi, ama Mabel buna hâlâ alışmamıştı.

Violet, sonbahar yapraklarını renkli bir kâğıda yapıştırıyordu. Gururla, "Ödev yapıyorum." dedi.

"Anaokulu öğrencilerine ödev veriliyor mu?"

"Ben kolej yapıyorum."

Mabel, "Kolaj demek istiyorsun herhâlde." diyerek onu düzeltti. "Kolej bir okuldur. Kolaj bir resimleme tekniğidir."

Violet, "Biliyorum." dedi. Eline kırmızı bir yaprak alıp sapını çevirdi. "Bu bir yaprak koleji."

"Kolaj."

"Kolej."

"Her neyse." Mabel, kız kardeşinin puantiye desenli yatak örtüsünün üzerine oturdu. "Violet, bugün sözünü tutmadın."

"Üzgünüm!" Violet kâğıdın üzerine bir yaprak daha yapıştırdı.

Mabel, "Üzgün müsün?" dedi. "Bu kadar mı? Benim sınıfımda sihir yaptın!"

"Bunu yapmak istemedim, Mabel." Çalışma masasının üzerindeki sonbahar yaprakları sanki içeride rüzgâr esiyormuş gibi etrafa saçıldı.

Mabel, omuzlarını tuttu. Odanın içi aniden soğumuştü. "Cam mı açık?"

Yapraklar odanın köşelerinden aşağıya düşmeye başladı. Yerde sürüklenerek masanın altına girdiler.

Mabel, "Neler oluyor?" dedi. "Violet?"

Küçük kız kardeşi omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. Ben bir şey yapmıyorum."

Sonbahar yaprakları tavandan aşağı dökülmeye başladı.

Bir saniye içinde, bütün oda yaprakla dolmuştu. Yer, yatak ve kütüphane yapraklarla kaplanmıştı.

Mabel artık ayaklarını göremiyordu. Masayı göremiyordu. Violet'ı göremiyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Durdur şunu!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Küçük kız kardeşinin sesi çok zayıf ve uzaktan geliyordu.

Mabel, panik içinde ayağa fırladı. Sağnak yağmur gibi yağın yapraklara takılıp sendeledi. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Violet!" diye bağırdı. "Neredesin? İyi misin?"

"Böö!" Violet, yaprak yığınlarının arasından fırladı.

“Violet!”

Birkaç yaprak yere düştü. Fırtına dinmişti.

Mabel rahatlamış bir hâlde kendini sandalyenin üzerine bıraktı. “Beni korkuttun.” dedi.

Violet, “Özür dilerim.” dedi. Saçlarında, giysilerinde, hatta kulaklarında yapraklar vardı. “Bunu yapmak istemedim, Mabel.”

“Eğer sihir yapmak *istemiyorsan* neden yapıyorsun?”

Violet alçak sesle, “Bazen oluyor.” dedi.

“Bugün duvardaki resimler gibi mi?”

Violet başını salladı.

Mabel, kız kardeşini azarlamak istiyordu. Ama aniden kendisinin anaokulundaki ilk gününü hatırladı. Kafası karışmıştı ve keyifsizdi. Eve geldiğinde, o kadar huyusuzdu ki, en sevdiği oyuncak bebeğini duvara fırlatmıştı.

Belki, Violet da aynı şeyi yaşıyordu.

Ama onunkine sihir de dâhildi.

Mabel, ilk kez Violet'in onun grubunda olmasına memnun oldu. Onunla yakından ilgilenmek zorundaydı.

Eğer Violet sihir yeteneğini kontrol edemiyorsa Mabel, bunu onun yerine yapacaktı. Tabii eğer yapabilirse.

On İkinci Bölüm

Bayan Worthing, "Bugün gruplarımızla buluşacağız." dedi. "Duvarda kendi tarafımıza ne çizeceğimize karar vereceğiz."

Bayan Worthing konuşurken Mabel önlükleri ve boya kutularını dağıttı. Kapı açıldığında yere örtüyü seriyordu.

Misafir sanatçılar içeri girdi.

Bayan Worthing, "Mabel, küçük çocuklara boya fırçasını nasıl kullanacaklarını öğret." dedi.

Mabel gururla doğruldu.

Tombul bir boya fırçası seçti. Fırçayı, havaya kaldırıp misafir sanatçılara gösterdi.

"Herkes buraya baksın." dedi. "Sen de Violet. Fırçayı yarısına kadar kutusunun içine batırın. Sonra dışarı çıkarın. Fırçanın

üzerindeki boyayı birkaç saniye kutunun içine akıtın. Sonra fırçayı çok hafifçe kutunun kenarına silin.”

Küçük kız kardeşi çok solgun ve uykulu görünüyordu. Mabel, umarım anaokulu ona çok ağır gelmiyordur, diye düşündü.

Mabel, dün geceki yaprak fırtınasını hatırladı. Ya Mabel’in sihir yeteneği onu yoruyorsa?

Bu, yeni bir endişe konusuydu.

Mabel, turuncu boya kutunun kapağını açtı. Fırçayı içine daldırdı.

“Aman Tanrım!” dedi. Kendi talimatlarını uygulamamıştı. Fırçayı çok fazla daldırmıştı. Fırça tamamıyla turuncu boyayla kaplanmıştı.

Mabel, temizlemeye fırsat bulamadan Bayan Worthing fırçayı elinden aldı. “Bu şekilde yapmıyoruz.”

Mabel, “Biliyorum, Bayan Worthing.” dedi. “Bir hata yaptım.” Kalbi hızla çarpıyordu. Hata yapmaktan *nefret ederdi*.

Öğretmen başını iki yana salladı. “Simone, lütfen açıkla.” Islak fırçayı havaya kaldırdı. “Bu neden iyi bir fikir değil?”

Simone, “Eğer fırçanın üzerinde çok fazla boya olursa yere damlar.” dedi. “Duvardan aşağı akar. Giysilerinizi boyar.”

Simone, Mabel’a bakıp özür diler gibi omuzlarını silkti.

Bayan Worthing, “Teşekkürler, Simone.” dedi.

Violet elini kaldırdı. “Bayan Worthing.” dedi. “Mabel çok güzel yaptı.”

Mabel kızarak, "Hayır, *yapmadım.*" dedi. Violet her şeyi daha da berbat ediyordu. Mabel yok olmak istiyordu.

Bayan Worthing başını sallayarak, Violet'a baktı. "Ablanı savunman çok güzel bir şey. Ama bir fırçanın nasıl kullanılacağını hepinizin öğrenmesi gerekiyor."

Violet aniden parmaklarını şaklattı.

Bayan Worthing lafını tamamlayamadı.

Sınıftaki öğrenciler hareketsiz oturuyordu. Tüm sınıfta ürkütücü bir sessizlik vardı. Sanki Violet, Mabel dışında herkesi dondurmuştu. Mabel korku dolu gözlerle etrafa bakıyordu.

Ödülü Ben Kaptım

Mabel kısık sesle, "Onları serbest bırak!" dedi. "Hemen!"

Violet, Mabel'a gülümsedi. Sanki ablası için üzülüyor gibiydi.

Sonra parmaklarını yeniden şaklattı.

Bayan Worthing gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Başını iki yana salladı. Sonra tek bir kelime etmeden boya fırçasını Mabel'a geri verdi.

Fırça tertemizdi.

Bayan Worthing, Mabel'a, "Anlatmaya devam et." dedi. "Ne bekliyorsun?"

On Üçüncü Bölüm

Simone ellerini birbirine sürterek, “*Bunu gördün mü?*” dedi.

“Neyi gördüm mü?” Mabel, arkadaşının gözlerine bakamıyordu.

“Biliyorsun.”

Mabel masum görünmeye çalışıyordu. “Hayır, bilmiyorum.”

Simone, “Bunu gördün mü, Violet?” diye sordu.

Violet boya kutularını sayıyordu. “Bir, beş, üç, altı, on.” dedi. “Kırmızı, turuncu, sarı, pembe, yeşil... *Hayır.*”

Simone, tekrar Mabel’a döndü. “Hadi, bana yardım et.”

Mabel, sarı boya kutusunun kapağını açıp fırçayı eline aldı. Elleri titriyordu.

Çocuklar hatalarını düzeltmek için sihir kullanmamalıydılar.

Bu, Bayan Worthing'in hiç hoşuna gitmezdi.

"O fırça!" Simone'un gözleri kısıldı.

Violet, ne yaptığını biliyor gibiydi. Mabel'a sorarsanız küçük kız kardeşi kontrolü ele almıştı.

Mabel fırçayı hızlı bir şekilde boya kutusunun içine daldırdı. Bir duvar resmi yapmaları gerekiyordu, öyle değil mi?

Simone alçak sesle, "O fırçanın üzerinde çok fazla boya vardı ve sonra yok oldu." dedi. "Şey gibiydi, sihir gibiydi."

Mabel, "Saçmalama." diye mırıldandı. Duvara bir kız kafası çizmeye başladı.

Simone, "Saçmalamıyorum." dedi. "Ayrıca, neden resmi çizmeye bizsiz başlıyorsunuz? Henüz bu konuda konuşmadık."

Mabel, "O zaman konuşmaya başlayalım." dedi. Konuyu değiştirmeye can atıyordu. "Bana fikirlerini söyle."

Ödülü Ben Kaptım

Simone, "Ben bilimle ilgili şeyler çizmek istiyorum." dedi. "Bilirsin, karbonattan volkanlar, güneş sisteminin resimleri, kayalar ve kristaller gibi şeyler..."

Mabel, "İyi fikir." diye itiraf etti. "Ama benim daha iyi bir fikrim var. Bir ödül töreni."

Simone, "Ödül töreni mi? Anlamıyorum. Neden?" dedi.

Mabel, "Sınıfta kimsenin aklına böyle bir şey gelmez." dedi. "Bu; özel, benzersiz ve çok ilginç olur."

Ve ayrıca, diye düşündü. Bu Bayan Worthing'e de büyük bir ipucu verir. Belki Mabel, iyi bir proje sorumlusu olarak görevini en iyi şekilde yaptığı için bir ödül alırdı. Ya da en iyi vatandaş ödülünü kazanırdı. Ya da daha iyi bir ödül bile alırdı. Tabii Violet işleri berbat etmezse.

Simone şüpheli bir ifadeyle, "Sanırım." dedi.

"Güven bana, Bayan Worthing buna *bayılacak.*"

Simone, "Ama önce Violet'la konuşmalıyız." dedi. "Öyle değil mi, Violet?"

Violet, boya kutularını saymayı bitirmişti. Renkli karton kâğıtlardan yıldız kesiyordu. "Ben duvara Sihirli Keçeli Kalem resmi yapmak istiyorum. Duvarın her tarafına Sihirli Keçeli Kalem resimleri çizmek istiyorum."

Mabel sınırlı bir şekilde, "Hayır." dedi. İsmi içinde *sihir* kelimesi geçen hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Simone, Violet'la aynı boy seviyesine inmek için eğildi. "Okulda özellikle hoşuna giden bir şey var mı?"

Violet, "Uyku saati." dedi.

Simone, "Bu çok güzel." dedi. "Ama sadece anaokulundaki öğrenciler okulda uyur. *Hepimizin* yaptığı bir şey düşün."

Mabel, "Güzel bir ödül törenine ne dersin?" diye sordu. "Rozetler, kurdeleler, kuşaklar ve belgeler olan bir tören."

Mabel, Simone'a baktı. "Ödül töreni, *hepimizin* istediği bir şey."

Ödülü Ben Kaptım

“Şey...” Violet yıldızın ucunu kesti.

Mabel, “Kuşakların üzerine yıldızlar çizebilirsin.” diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Violet, “Kırmızı yıldızlar olur mu?” dedi. “Ya da turuncu yıldızlar? Mavi ve mor yıldızlar?”

“Hangi renkte istersen.”

Simone, “Bir dakika bekleyin.” dedi. “Fen deneylerinin hiç şansı yok mu? Bunu oylamalıyız.”

Mabel, “Oh, peki.” dedi. “Ama ben oyunu ödül töreni için kullanıyorum. Kazanan kesinlikle ödül töreni olacak.”

Simone, “Ben de fen deneyleri için kullanıyorum.” diye karşılık verdi. “Violet? Eşitliği sen bozacaksın.”

Violet yamuk bir yıldız daha kesti. Yıldızını havaya kaldırıp baktı. “Bence... Bence... Sizce bu yıldız güzel mi?”

Simone, “Oh, evet.” dedi. “Çok güzel!”

“Bir yıldız koleji yapabilir miyim?” Violet karton kâğıdı kesmeye devam etti.

Mabel, "Kolaj, hayır, yapamazsın." dedi. Küçük kız kardeşi gözlerini kapattı.

Mabel, "Evet?" dedi. "Devam et, Violet. Kararın nedir? Fen deneyleri mi, ödül töreni mi?"

Violet, meditasyon yapıyor gibiydi. Sonunda, "Ben ödüllü gevrek istiyorum." dedi. "Üzerinde yıldızlar olsun."

"Yaşasın!" Mabel kız kardeşine sarıldı.

Simone, "Bunun iyi bir fikir olduğuna *emin* misin?" dedi.

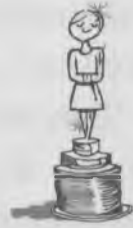
Mabel, "Bayan Worthing'in çok hoşuna gidecek." diye tekrar etti. "Bundan kesinlikle eminim."

On Dördüncü Bölüm

Duvar resminin onlara ait bölümünde son düzeltmeleri de yapmışlardı. Mabel geri çekilmiş, resme hayranlıkla bakıyordu.

Ödül kürsüsü üzerinde duran bir kız çizmişti. Kızın göğsüne birincilik kuşağı takılmıştı ve başında da bir taç vardı.

Elinde altın, küçük bir heykel tutuyordu. Okul müdürü ona parlak altın mühürlü bir kâğıt belge veriyordu.

Simone'un çizdiği kalabalık seyirci, onu alkışlıyordu. Violet, mekâna yıldızlar ve mavi kurdeleler çizmişti.

Bir çocuk duvar resmine bakmak için yanlarına geldi. Böyle bir şeyi hayatında ilk defa görmüş gibi gözlerini kısmıştı. "Bu ne, olimpiyatlar falan mı?"

Mabel, "Bu bir ödül töreni." dedi.

Çocuğun şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.
"Bir ne?"

Mabel, "Bilirsin, en iyi vatandaşlık ödülleri, burs ödülleri, bu gibi şeyler." diye açıkladı.

Çocuk, "Ah, evet! Tabii." diyerek uzaklaştı.

Simone, "Gördün mü?" dedi. "Sana söylemiştim. Kimse ne olduğunu anlamıyor."

Mabel, "Anlayacaklar." diye ısrar etti.
"O çocuk biraz yavaş anlıyor."

Simone başını iki yana salladı. "*Sen* anlamıyorsun, Mabel."

"Ben de anlıyorum." Mabel yan sırada oturan kıza döndü. Ödül töreni resmini göstererek, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kız, "Tabii ki." dedi. "Bu bir oyun."

Mabel başını iki yana salladı. "Tekrar dene."

Kız, "Veli toplantısı mı?" diye sordu. "Cuma sabahı konferansı mı?"

"Hayır."

"Oscar (Oskar) Töreni mi?"

Mabel öfkeyle, "Boş ver." dedi.

Belli ki, sınıf arkadaşlarından hiçbiri daha önce bir ödül kazanmamıştı. Hatta kazanmayı hayal bile etmemişti.

Simone, "Gördün mü?" dedi. "Gördün mü?"

Mabel, "Bayan Worthing buraya gelene kadar bekle." dedi. "O anlayacaktır."

Simone sadece başını iki yana salladı.

Birkaç dakika sonra Bayan Worthing, "Ve bu?.." diye sordu.

"Bir ödül töreni, Bayan Worthing."

Bayan Worthing resmi dikkatle inceledikten sonra elinde altın heykel tutan kızını gösterdi. "Bana biraz bu kızdan bahsedermisin?"

Mabel öğretmenine, "O, ödülü kazanan kız." dedi. Mabel da ödül kazanacaktı.

Bayan Worthing, "Peki, bu kız ne yapmış?" diye sordu.

Mabel, "Ah!" dedi. Bunu düşünmeyi unutmuştu.

Mabel hızlı düşünerek, "Bu genel bir ödül, yani bilirsiniz, her şey için verilen bir ödül. Bu kız her şeyi çok iyi yapıyor." İçinden, *tıpkı benim gibi*, diye geçirdi.

Bayan Worthing, "Anlıyorum." dedi. "Peki, bu kimin fikriydi?"

Mabel, "Benim." dedi. Sonra da sustu. Belki de kendine çok fazla pay çıkarıyordu. "Tabii ki, Simone ve Violet resmi benimle birlikte yaptı."

Violet aniden, "Yıldızları ben yaptım." dedi. Yerde oturmuş, kartondan kar taneleri kesiyordu.

Simone konuşmadı.

Bayan Worthing tekrar, "Anlıyorum." dedi. Kızlara gülümseyip diğer öğrenci grubunun yanına gitti.

Mabel heyecanla, "Size söylemedim mi? Resmi çok beğendi!" dedi.

Simone, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ödülü Ben Kaptım

“Nasıl beğenmesin ki? Harika bir resim.” Mabel sevinçle içini çekti. “Bize vereceği ödülü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Simone kaşlarını çattı. “Ödülden hiç bahsetmedi ki.”

Mabel, “Görürsün.” dedi. Ama aniden kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı.

Diğer öğrencilerin neler yaptığına bakmaya karar verdi. Duvar resminin geri kalanını incelerken içini daha büyük bir huzursuzluk kapladı.

Yemekhanenin, spor salonunun, kütüphanenin ve oyun alanının resimleri yapılmıştı. Çocuklar ders çalışıyor, kitap okuyor, yemek yiyor ve oyun oynuyorlardı.

Her şey gündelik okul hayatıyla ilgiliydi.

Kimse, Mabel, Simone ve Violet’inki gibi bir şey yapmamıştı.

Mabel, ödül töreni resmine bakmak için geri döndü.

Birkaç dakika önce resmi çok beğeniyordu. Harika olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi resme farklı gözlerle bakıyordu.

Onların resmi, gündelik okul hayatını anlatmıyordu. Resimde, ödül alan yalnız bir kız vardı.

Simone gerçeği görmüştü. Kimse resmi anlamıyordu. Bayan Worthing bile.

Mabel ödül almayacaktı. Hatta, geçer not alırsa şanslıydı.

İnler gibi bir ses çıkardı.

Violet, "Sorun nedir?" diye sordu.

Mabel, "Sorun bu resim!" dedi. "Asla bir ödül töreni resmi yapmamalıydık. Simone haklıydı!"

Etrafına bakındı. Simone sınıfın diğer tarafındaydı.

Mabel buna memnun oldu. Henüz, hata yaptığını Simone'a itiraf etmeye hazır değildi.

Violet, "Ben resmi çok beğendim." dedi. "Bir sürü yıldız var."

Mabel, kız kardeşinin başını okşadı. "Teşekkürler Violet. Bu senin hatan değil. Sen bize çok yardımcı oldun."

Violet, "Evet, oldum." diyerek onu onayladı.

Mabel ileri geri yürümeye başladı. Umut-suzca, "Keşke, bu resmi bütün okul görme-se." dedi.

Violet, "Resmi çok beğenecekler." dedi.

Mabel, "Beğenmeyecekler." diye sızlandı. "Bu resim, yıllarca duvarda kalacak, torunlarımız olana kadar!"

Başını elleri arasına aldı. "Resmi artık değiştiremeyiz."

Violet, "Evet, değiştirebiliriz." dedi. Ayağa kalkıp küçük parmağını resme doğrulttu.

On Beşinci Bölüm

Mabel nefesini tutarak ödül töreni resmine baktı.

Resmin aynısıydı, ama tam olarak da aynı değildi.

Ödül alan kız hâlâ oradaydı. Ama şimdi bir sürü öğrenci sahnede ona katılmak için sıraya girmişti.

Resim, artık ödül alan tek bir kız hakkında değildi. Tüm okul hakkındaydı.

Seyirciler arasındaki veliler, öğrencileri alkışlıyordu. Bazılarının elinde fotoğraf makineleri vardı. Hatta birkaç bebek bile vardı.

Mabel, "Bu mezuniyet töreni!" dedi. "Violet, sen bir dâhisin!" Mabel, küçük kız kardeşine sarıldı.

"Senin için düzelttim, Mabel."

Ödülü Ben Kaptım

“*Harika* bir iş yaptın!” Mabel o kadar rahatlamıştı ki, neredeyse dili tutulmuştu.

Violet istese kavga edilen bir ödül törenini kolaylıkla oyun alanına çevirebilirdi. Ya da bir yüzme havuzuna ya da turtanın içinden çıkan kara tavuklara.

Ama Violet, bunun yerine, mükemmel bir şey yapmıştı.

Sihri sayesinde duvar resmi değişmişti.

Büyük ihtimalle, Mabel’in notu da değişmişti. *Ve* Bayan Worthing’in Mabel hakkındaki düşünceleri de.

Mabel, “Mezuniyet töreninin nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Violet, “Natasha.” dedi.

Natasha, onların büyük kuzenleriydi. Geçen bahar, Mabel ve Violet onun ortaokul mezuniyetine gitmişlerdi.

Mabel içinden, bunu neden *ben* düşünemedim, diye geçiriyordu.

“Bu iyi bir fikir değil miydi?”

Mabel, "Kesinlikle, öyleydi!" dedi. Aklına not etti: Bundan sonra, kız kardeşine *her zaman* çok iyi davranacaktı.

Simone yanlarına geldi.

Sınıfı göstererek, "Bütün duvar resimleri harika olmuş!" dedi. "Gördünüz mü?.."

Ağzı hayretten açıldı. Bir an konuşamadı. Sonra kısık sesle, "*Bizim* resmimize ne oldu?" diye sordu.

"Violet ve ben birkaç rötuş yaptık."

Simone şaşkınlık içinde, "Birkaç rötuş mu?" dedi. "*Bu*, rötuş değil. Bunu beş dakikada nasıl yaptınız?"

"Ah, biz çok hızlı çalışıyoruz."

Simone peş peşe sorular sormaya başladı. "Boyalar ve fırçalar nerede? Yer örtüleri nerede? Neden elleriniz bu kadar temiz?"

Mabel, "Ellerimizi yıkadık ve her şeyi kaldırdık." dedi. "Sana sürpriz yapmak istedik. Beğenmedin mi?"

Simone resmi inceledi. "Şimdi çok daha iyi." diye itiraf etti. "Artık, okuldaki herkes hakkında."

Violet, "Bu benim fikrimdi." diye belirtti.

Ödülü Ben Kaptım

Simone dudaklarını büzdü. Onları yeniden soru yağmuruna tutacak gibiydi.

Ama sadece, "Sıra hâlinde sahneye çıkan çocukları kim çizdi?" diye sordu.

Mabel ve Violet aynı anda, "Ben." dediler.

Mabel, "Yani, Violet çizdi, demek istedim." dedi.

Violet, "Mabel çizdi." dedi.

Simone, "Siz bir şeyler çeviriyorsunuz." dedi. "Keşke ne olduğunu bilseydim."

Violet, "Biz birbirimize yardım ediyoruz." dedi.

"Evet, öyle." Mabel küçük kız kardeşine sarıldı.

Violet, "Bayan Worthing, bunu beğenecek." dedi. "Çok iyi not alacağız."

"Bunu sana Mabel mı söyledi?" Simone meraklı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Violet, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Sadece biliyorum." dedi.

Mabel, "Biliyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Simone başını iki yana salladı. "Sizi hiç anlamıyorum."

On Altıncı Bölüm

Bayan Worthing, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu resim gerçekten çok daha iyi olmuş."

Mabel'in gözleri ışıldıyordu. Kız kardeşinin sırtını okşadı. "Bu, Violet'in fikriydi. Beş yaşındaki bir çocuğa göre çok akıllı."

Violet, kartondan kıvrık şekiller kesip onları saçlarına koymakla meşguldü.

Mabel, "Yani, *bazen*." diye mırıldandı.

Bayan Worthing devam etti. "Mabel, bu duvar resmi projesinde bize çok yardımcı oldun. Ve küçük kız kardeşinle birlikte çok güzel çalıştın. İnsanın kardeşiyle aynı takımında çalışması kolay bir şey değildir."

Mabel, *hah!* Bayan Worthing olanları bilseydi, diye düşündü.

Öğretmeni, "Simone'la birlikte bu sene benim sınıfımda olmanızdan çok memnu-

num.” dedi. “İkiniz de çok ulusunuz. Çok güzel bir ders yılı olacak.”

Mabel, “Kesinlikle.” dedi. Simone’a baktı. Simone, Bayan Worthing’e fazla bir şey söylememişti. Ama o da mutlu görünüyordu.

Mabel, *Violet’in sihir yeteneğinin bu kadar işimize yarayacağı kimin aklına gelirdi ki*, diye düşündü. Violet’in böylesine yardımsever olabileceği kimin aklına gelirdi?

Sadece birkaç kez işleri berbat etmişti. Bu pek fazla sayılmazdı, öyle değil mi?

Violet yeni bir hayata başlıyordu. Ve bu hayat birçok imkânı da beraberinde getiriyordu.

Violet’in sihir yeteneğinin işlerine yarayabileceği bir sürü alan vardı.

Bayan Worthing, “Çocuklar, defterlerinizi çıkarın.” dedi. “Misafir sanatçılar, öğretmenleriniz gelip sizi alana kadar sessizce oturun.”

Mabel, gök mavisi bir defter çıkardı. Yüzünün önünden bir kelebek geçti. Eliyle kelebeği kovdu.

Bayan Worthing, "Duvar resmi hakkında yazı yazacağız." dedi. "Neler öğrendiniz?"

Mabel, *ben kız kardeşimin o kadar da kötü olmadığını öğrendim*, diye düşündü. *O aslında mükemmel bir...*

Başka bir kelebek omzuna konup uçtu.

Bayan Worthing, "Duvar resmi projemiz, okul hakkında farklı düşünmenize neden oldu mu?" diye devam etti. "Takım hâlinde çalışmak hoşunuza gitti mi? Duvarları boyamak hoşunuza gitti mi?"

Öğretmenin yanından birkaç kelebek uçarak geçti.

Bayan Worthing, "Bunlar da ne?" dedi. "Birisi camı açık mı bıraktı?"

Mabel camı kapatmak için ayağa fırladı.

"Teşekkürler, Mabel." Bayan Worthing eline bir tebeşir aldı. "Duvar resmini görecek insanlar hakkında bir şeyler yazabilirsiniz. Arkadaşlarınız, aileniz ve hatta bir gün sahip olacağınız *çocuklarınız* hakkında."

Kelebekler tahtanın önünde uçuşmaya başladılar.

Bayan Worthing, "Bu görülmemiş bir şey!" diye bağırdı. "Bunlar birinin fen projesinden mi kaçtı?"

Bir terslik vardı. Mabel, Violet'a baktı.

Kız kardeşi, renkli kartondan kelebekler kesiyordu.

Makası hızla hareket ediyor, havaya birbiri ardına kelebekler gönderiyordu.

Bunun nedeni, *tabii ki*, fen projesi değil, sihirdi. Mabel, olanların gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydi.

Her yerde kelebekler vardı. Sınıfın içi onlarla dolmuştu.

Öğretmen onları kovmaya çalışarak, "Aman Tanrım, hizmetliyi çağıracağım!" dedi.

Mabel, "Merak etmeyin, ben hâllederim, Bayan Worthing!" diye bağırdı. Raftan bir kelebek ağı aldı.

Violet'a alçak sesle, "Kes şunu!" dedi.

Violet başını kaldırıp ona baktı. “Ama çok eğleniyorum.”

“Violet!”

Violet, burnuna dokunarak, “Of, tamam.” dedi.

Kelebekler Mabel’a doğru uçmaya başladılar.

Mabel ağı havaya kaldırdı. “Yakaladım!” diye bağırdı.

Sonra koşup pencereyi açtı ve kelebekleri açık havaya bıraktı.

Ödülü Ben Kaptım

Bayan Worthing masasına gitti. Çekmeden mavi bir kurdele çıkarıp Mabel'a verdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Worthing." Kurdeleyi gururla bluzuna takıp sırasına döndü.

Kız kardeşine, "Başka tuhaflık yok." diye mırıldandı.

Küçük, yeşil bir kelebek Violet'ın saçından dışarı uçtu.

Violet gülümsedi. "Peki, Mabel."

BİTTİ

Yazar Hakkında

Anne Mazer gizliden gizliye Violet olmak isteyen bir Mabel'dır. Yazarlarla dolu bir ailede New York'ta büyümüştür. Genç okuyuculara yönelik, *Abby Hayes'in Neşeli Günleri Dizisi* (5 kitap) ve resimli kitap *Semender Odası* dâhil, otuz beşten fazla kitabın yazarıdır.

